

Arrest

nr. 220 258 van 25 april 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Joseph Lonckestraat 50
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 december 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 oktober 2018 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 11 december 2018 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij huwt op 24 februari 2010 in Marokko met een Belgische vrouw. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid gaat op 5 mei 2010 akkoord met de gevraagde afgifte van een visum lang verblijf (type D) in het kader van gezinshereniging.

De verzoekende partij wordt na aankomst in België in het bezit gesteld van een F-kaart, geldig van 25 juni 2010 tot 9 juni 2015.

Op 26 juni 2010 wordt een eerste kind geboren binnen het huwelijk. Op 24 april 2013 wordt een tweede kind geboren binnen het huwelijk.

Verzoekers verblijfskaart wordt op 3 juni 2013 gesupprimeerd.

In de loop van 2014 wordt de echtscheiding uitgesproken.

Op 15 september 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot de afgifte van een visum kort verblijf (type C). De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie weigert op 20 oktober 2017 de afgifte van het gevraagde visum. Hij oordeelt dat de verzoekende partij niet langer een recht op terugkeer heeft.

De verzoekende partij, die verklaart op 21 februari 2018 België opnieuw te hebben betreden, dient bij aangetekende brief van 30 maart 2018 een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 9 oktober 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die de verzoekende partij op 9 november 2018 ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.03.2018 werd ingediend door :

*[G.A.]
nationaliteit: Marokko
[...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Wat het gegeven betreft dat betrokkene ouder zou zijn van twee Belgische kinderen met name, [M.I.] ° 24.06.2013 en [...] ° 24.06.2010 waarmee hij het contact zou willen herstellen. Hierbij dient te worden opgemerkt dat dit element niet weerhouden wordt. Het is immers mogelijk een verblijfsrecht aan te vragen in het kader van gezinshereniging (een specifieke procedure dient te worden ingediend bij de gemeente van de verblijfplaats van betrokkene teneinde een verblijfsrecht te bekomen). De wet 15 december 1980, gewijzigd door de wet van 8 juli 2011 (BS 12.09.2011) en inwerking getreden op 22.09.2011, voorziet namelijk een verblijfsrecht voor ascendenten van een Belgisch kind (artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980).

Betrokkene verklaard dat hij zijn verantwoordelijkheid wil opnemen en hij zijn ex vrouw wil bijstaan voor de opvoeding van zijn kinderen. Doch deze elementen kunnen niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Bovendien legt betrokkene geen bewijzen van van affectieve banden die hij zou hebben onderhouden in de tijd dat hij hier afwezig was.

Betrokkene verklaard ook dat hier de intentie heeft om zo snel mogelijk officieel te kunnen werken. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid Indien betrokkene alhier tewerkgesteld wil worden dan dient hij hiertoe nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (hij nog noties heeft van het Nederlands ingevolge het zijn aantal jaren verblijf in België, wil zijn Nederlands verbeteren, werkbereid is) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij zet haar middel uiteen als volgt:

"aangezien de bestreden beslissing blijkt geeft van een totaal gebrek aan realiteitszin door te stellen dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die verzoeker verhindert de aanvraag in te dienen bij de daartoe bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging in zijn land van herkomst;

aangezien de bestreden beslissing voorhoudt dat verzoeker de mogelijkheid zou hebben om een "verblijfsrecht aan te vragen in het kader van de gezinshereniging. ...namelijk een verblijfsrecht voor ascendenten van een Belgisch kind (artikel 40ter van de wet van 15.12.1980);

aangezien echter de basis van een dergelijk verblijfsrecht is het hebben gevormd van een feitelijke gezinscel met zijn Belgische kinderen én dit kan bewezen worden aan de hand van affectieve én/of financiële banden, dewelke worden onderhouden met de kinderen (zie terzake Rvv-arrest nr. 208.738 van 29.08.18);

aangezien verzoeker echter geen feitelijke gezinscel met zijn kinderen kan vormen omdat hij terzake met alle middelen wordt tegenwerkt door zijn ex-echtgenote en moeder van zijn kinderen, hetgeen ten overvloede blijkt uit het feit dat zij op 10.08.15 de achternamen van de kinderen liet wijzigen van [G.] naar [M.] (zie stuk 2 geboorte-akten kinderen met kantmelding van de naamswijziging);

aangezien verzoeker aldus genooddaakt is om zijn affectieve én financiële banden met zijn kinderen - gelet op hun woonplaats en domicilie - af te dwingen via een procedure bij de Familierechtbank van OOST-VLAANDEREN - afdeling DENDERMONDE; aangezien een dergelijke procedure, waarbij enerzijds een recht op persoonlijk contact zal worden gevorderd én anderzijds de vaststelling van een maandelijks onderhoudsbedrag, vereist dat verzoeker hier officiële verblijf kan houden;

aangezien een visumprocedure familiehereniging evidentierwijze in casu géén soelaas kan brengen gelet op het feit dat de ex-echtgenote van verzoeker en moeder van zijn kinderen iedere noodzakelijke medewerking en toestemming terzake thans alsook bij herhaling in het verleden weigert en heeft geweigerd;

dat hieruit volgt dat verzoeker aldus aantoont dat er voor hem een onmogelijkheid of bijzondere moeilijkheid was en is voor het indienen van een aanvraag via de Belgische diplomatieke of consulaire post in zijn land van herkomst;

aangezien aldus de bestreden beslissing dan ook niet gestoeld is op een correcte feitenvinding; dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing van 09.11.18 dan ook niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig en onredelijk is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids-en redelijkheidsbeginsel, ook en vooral artikel 8 EVRM, artikel 9bis Vreemdelingenwet en de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt;".

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve

overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door de verzoekende partij neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat wordt beoogd met het bestaan van de formele motiveringsplicht is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

2.3. In de mate dat de verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het redelijkheidsbeginsel – waarvan eveneens de schending wordt aangevoerd – staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

Het eveneens geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feiten-vinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur dienen te worden beoordeeld in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De verwerende partij oordeelt in de bestreden beslissing dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

In haar aanvraag verzocht de verzoekende partij om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden omdat zij zich in een "*prangende humanitaire situatie*" zou bevinden. Zij zette vooreerst haar verblijfsrechtelijke en relationele geschiedenis in België uiteen. Zij merkte op dat zij twee Belgische minderjarige kinderen heeft en dat zij het contact met deze kinderen wil herstellen en haar verantwoordelijkheid wil opnemen qua kosten van opvoeding en levensonderhoud van deze kinderen van zodra zij daartoe financieel terug in de mogelijkheid is. Zij wees er verder op dat zij nog noties van het Nederlands heeft en dat zij haar Nederlands zo snel mogelijk wenst te verbeteren. Tevens wenste zij zo snel mogelijk officieel te worden tewerkgesteld. De verzoekende partij stelde dat zij momenteel financieel en praktisch wordt ondersteund door vrienden en kennissen. Zij wees er ten slotte nog op dat er geen redenen van openbare orde of nationale veiligheid spelen die een verblijfsstatuut in de weg kunnen staan.

De vaststelling dringt zich allereerst op dat de verzoekende partij in haar verblijfsaanvraag in wezen naliel om op duidelijke wijze uiteen te zetten waarom zij dan precies is verhinderd om haar aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen vanuit het herkomstland. Zij vermeldde nergens in haar aanvraag welke elementen haar concreet verhinderen om terug te keren naar Marokko om haar aanvraag om een verblijfsmachtiging op grond van humanitaire redenen aldaar in te dienen. Zij beperkte zich tot een uiteenzetting waarom, volgens haar, de verblijfsmachtiging ten gronde dient te worden toegekend. Niettemin dient te worden vastgesteld dat het bestuur de welwillendheid heeft gehad om na te gaan of de ingeroepen verblijfsgronden kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheden.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat de verwerende partij de aanwezigheid van de twee Belgische minderjarige kinderen van de verzoekende partij in België met wie zij het contact wenst te herstellen en voor wie zij alsnog de verantwoordelijkheid stelt te willen opnemen, niet aanvaardt als een buitengewone omstandigheid nu het mogelijk is om bij de gemeente van de verblijfplaats in België een verblijfsrecht aan te vragen in het kader van gezinshereniging. Als reden waarom op deze grond(en) geen buitengewone omstandigheid wordt aanvaard, wordt daarnaast nog gewezen op het ontbreken van bewijzen van affectieve banden die de verzoekende partij zou hebben onderhouden met haar kinderen in de periode dat zij niet in België verbleef. Ook de intentie om zo snel mogelijk te willen werken kan volgens de gemachtigde van de staatssecretaris niet worden aanvaard als een buitengewone omstandigheid, omdat de verzoekende partij voor een tewerkstelling in België de nodige vergunningen via de geijkte weg dient aan te vragen. Tevens stelt de gemachtigde van de staatssecretaris dat van alle vreemdelingen die in België verblijven wordt verwacht dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving, waardoor ook het element dat de verzoekende partij geen gevaar vormt voor de openbare orde geen buitengewone omstandigheid kan zijn. Inzake de overige elementen, met name de noties van het Nederlands en de werkbereidheid, stelt de gemachtigde van de staatssecretaris dat deze de gegrondheid van een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd

betreffen en dat deze omstandigheden niet verantwoorden waarom deze aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend.

De verzoekende partij beperkt zich in haar verzoekschrift tot een kritiek op de motieven omtrent de aanwezigheid van haar kinderen in België. Op de overige motieven gaat de verzoekende partij niet in. Zij betoogt dat de bestreden beslissing blijk geeft van een totaal gebrek aan realiteitszin door te stellen dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die haar verhinderen om de aanvraag in Marokko in te dienen. Zij wijst erop dat een aanvraag tot gezinshereniging op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet in de huidige omstandigheden geen nuttig effect kan hebben. Dit omdat hiervoor het bewijs moet worden voorgelegd van een *“feitelijke gezinscel”* tussen haar en de kinderen, meer concreet van affectieve en/of financiële banden met de kinderen, terwijl – zo stelt zij zelf - hiervan actueel geen sprake is. De verzoekende partij houdt voor dat zij op dit punt wordt tegengewerkt door haar ex-echtgenote, hetgeen volgens haar blijkt uit het gegeven dat de ex-echtgenote de achternamen van de kinderen heeft laten wijzigen. Zij stelt dat zij genoodzaakt is om de affectieve en financiële banden met de kinderen af te dwingen via een procedure bij de familierechtbank bevoegd voor de woonplaats van de kinderen en deze procedure vereist dat zij in België officieel verblijf kan houden.

Zelfs voor zover de verzoekende partij moet worden gevolgd in haar betoog dat een procedure tot gezinshereniging in de door haar geschetste situatie weinig kans op slagen heeft, volgt hieruit nog niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld door in haar situatie geen buitengewone omstandigheden te aanvaarden. In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat het gegeven dat de verzoekende partij de verantwoordelijkheid wil opnemen voor haar kinderen en haar ex-echtgenote wil bijstaan bij de opvoeding van haar kinderen nog niet wijst op buitengewone omstandigheden. Er wordt gesteld dat de verzoekende partij geen bewijzen voorlegt van affectieve banden die zij zou hebben onderhouden met haar kinderen in de periode dat zij niet in België verbleef. De verzoekende partij toont niet aan dat het in de gegeven omstandigheden waarin zij zelf erkent dat zij noch affectieve noch financiële banden heeft met haar kinderen, kennelijk onredelijk is om te oordelen dat de aanwezigheid van haar kinderen in België haar in de huidige stand van zaken niet verhindert om de aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen via de gewone procedure, dit is vanuit het buitenland. Het gegeven dat zij een verblijf in België beoogt om alsnog het contact met haar kinderen te herstellen en een verantwoordelijkheid op te nemen voor haar kinderen betreft in de eerste plaats de gegrondheid van de aanvraag, en het is de Raad niet duidelijk waarom dit gegeven dan precies verhindert dat zij haar aanvraag via de gewone procedure indient. Noch in haar aanvraag noch in het kader van huidig beroep wordt op dit punt een duidelijke toelichting verstrekt.

De verzoekende partij werpt nog op dat zij een procedure wil opstarten voor de bevoegde familierechtbank in België en deze procedure vereist dat zij legaal verblijf kan houden in België. In de aanvraag werd in dit verband enkel gesteld dat de verzoekende partij het contact met haar kinderen wil herstellen *“desnoods via tussenkomst van de Familierechtbank”*. Het is de Raad niet duidelijk waarom een eventuele toekomstige procedure waarvoor nog niet de minste concrete stappen zijn gezet en die, blijkens het gestelde in de aanvraag, ook nog niet aan de orde is, in de actuele omstandigheden de verzoekende partij dan reeds zou kunnen verhinderen haar aanvraag via de gewone procedure in te dienen. Andermaal blijkt dus niet dat het kennelijk onredelijk was om te oordelen dat de aanwezigheid van de kinderen in België en de verklaarde intentie van de verzoekende partij om alsnog haar rol in de opvoeding van de kinderen op zich te nemen, gelet op het ontbreken van affectieve banden met deze kinderen, geen buitengewone omstandigheden zijn. De thans opgeworpen argumentatie van de verzoekende partij dat zij hangende deze procedure legaal in België moet kunnen verblijven, is ook nieuw en kan als dusdanig niet worden gelezen in de aanvraag, zodat ook niet blijkt dat hiermee bij het nemen van de bestreden beslissing rekening moest worden gehouden. Dit betoog van de verzoekende is andermaal ook eerder verbonden met de grond van een aanvraag om verblijfsmachtiging, waar dit erop neerkomt dat de verzoekende partij vraagt om hier legaal verblijf te mogen houden voor het voeren van een procedure voor de bevoegde familierechtbank. De verzoekende partij gaat andermaal voorbij aan het duidelijke onderscheid dat moet worden gemaakt tussen de ontvankelijkheids- en de gegrondheidsfase van een aanvraag om verblijfsmachtiging.

Het betoog van de verzoekende partij dat het gebrek aan gezinsband dat zij actueel heeft met haar kinderen het gevolg is van tegenwerking door haar ex-echtgenote vindt verder ook onvoldoende steun in de stukken zoals deze actueel voorliggen. De verzoekende partij erkent, in haar aanvraag en feitenrelaas, dat zij medio 2013 – nadat haar huwelijk volledig spaak liep – in een *“impulsieve bui”* is teruggekeerd naar Marokko. Zij wijst er verder op dat haar ex-echtgenote haar vervolgens liet schrappen van hun laatste gezamenlijke adres en zij de echtscheidingsprocedure opstartte. Nog stelt de verzoekende

partij dat haar ex-echtgenote op 10 augustus 2015 de achternamen van de kinderen liet wijzigen. Uit dit alles blijkt echter nog niet dat de verzoekende partij vanaf midden 2013 heeft getracht om de banden met haar kinderen te herstellen. Zij verzocht, blijkens de voorliggende stukken, ook pas op 15 september 2017 om te mogen terugkeren naar België, waarbij evenwel werd geoordeeld dat – gelet op het verstrijken van de verblijfskaart – de verzoekende partij niet langer recht heeft op terugkeer. Er blijkt niet dat zij voordien enige intentie had, of poging ondernam, om terug te keren naar België. De voormelde acties van de ex-echtgenote kunnen ook niet zonder meer worden gelijkgesteld met een weigering om de verzoekende partij de mogelijkheid te geven om (opnieuw) banden aan te knopen met haar kinderen, zonder dat minstens blijkt dat de verzoekende partij dan ook concrete pogingen hiertoe ondernam, hetgeen niet blijkt. De verzoekende partij laat ook na om aan te tonen dat zij niet vanuit Marokko kan proberen om de banden met de kinderen aan te halen.

Daarnaast stelt de Raad nog vast dat de verzoekende partij sedert maart 2018 terug in België verblijft en geen enkel begin van bewijs voorlegt waaruit blijkt dat zij dan een procedure voor de familierechtbank voorbereidt of reeds heeft ingeleid, noch toont zij aan dat hiervoor een legaal verblijf wordt vereist.

Het betoog van de verzoekende partij laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing, in het bijzonder de motivering omtrent haar kinderen, is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.4. De verzoekende partij voert in de hoofding van haar middel nog de schending van artikel 8 van het EVRM aan, maar laat na om te verduidelijken op welke wijze zij van oordeel is dat deze bepaling wordt geschonden. Dit is onvoldoende om te kunnen spreken van een middel. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168 403; RvS 8 januari 2007, nr. 166 392; RvS 29 november 2006, nr.165 291). Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

Louter ten overvloede wijst de Raad er nog op dat voor zover de verzoekende partij zich wenst te beroepen op een gezinsleven met haar twee Belgische kinderen, zij in haar verzoekschrift zelf aangeeft dat zij momenteel geen affectieve of financiële banden met haar kinderen heeft en er geen sprake is van een feitelijk gezin. Bovendien heeft de verzoekende partij meerdere jaren in Marokko verbleven zonder haar kinderen en zonder dat zij kan aantonen dat er in deze periode sprake was van enig contact tussen haar en de kinderen. In deze omstandigheden blijkt in geen geval dat – zelfs voor zover alsnog enig gezinsleven zou moeten worden aanvaard – er sprake kan zijn van enige disproportionaliteit waar de verzoekende partij de verplichting wordt opgelegd haar verblijfsaanvraag in te dienen via de reguliere procedure vanuit het buitenland. Verder verstrekt de verzoekende partij geen enkele informatie waaruit het bestaan van enig privéleven in België zou kunnen blijken.

2.5. Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig april tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS